

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta pedagogická
Katedra výtvarné výchovy a kultury

POKLAD – KRESBY, OBRAZ, OBJEKT PROLÍNÁNÍ
VÝRAZOVÝCH FOREM

Bakalářská práce

Anna Blechová

Vizuální kultura se zaměřením na vzdělání

Vedoucí práce: doc. akademický malíř Jiří Kornatovský

PLZEŇ, 2018

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

V Plzni dne

vlastnoruční podpis

Poděkování

Chtěla bych poděkovat vedoucímu mé bakalářské práce doc. akademickému malíři Jiřímu Kornatovskému za jeho ochotu, cenné rady a čas, který mi věnoval.

Anotace

Bakalářská práce se skládá ze dvou částí – praktické a teoretické. V první části, praktické, jsem vytvořila sérii pěti portrétů členů mé rodiny a mně blízkých osob. Použitá technika malby je kombinace tempery a akrylových barev na sololitových deskách o rozměrech 100 x 70cm. Součástí je i několik návrhů, které mapují postup vývoje mé bakalářské práce. V teoretické části jsem popsala průběh vývoje mé práce, především, jak jsem se dopracovala ke konečné myšlence své práce a inspiračním zdrojům a technickému postupu.

Klíčová slova

Barevná symbolika, exprese, impresionismus, kombinované techniky, komplementární barvy, labyrint, mýty, op-art, poklad, post-impresionismu, portrét, rodina,

Annotation

The bachelor thesis consists of two parts – practical and theoretical. In the first, practical, part I created a series of five portraits of my family members and people close to me. The painting technique used is a combination of tempera and acrylic on a 100 mm x 70 cm hardboard. It also includes several suggestions, which map the progress of my bachelor thesis. In the theoretical part, I described the progress of my work, namely in particular, as I have come to the final idea of my work, inspirational resources and technical progress.

Key world

Color, combined techniques, complementary colors, expression, family, impressionism, labyrinth , myths, op-art, portrait, post-impresionism, symbolism, treasure,

OBSAH

<u>1</u>	<u>Úvod</u>	1
<u>1.1</u>	<u>Labyrint</u>	3
<u>1.2</u>	<u>Poklad</u>	5
<u>2</u>	<u>Teoretická část</u>	7
<u>2.1</u>	<u>Inspirační autoři</u>	7
<u>2.1.1</u>	<u>OP-ART</u>	7
<u>2.1.2</u>	<u>Victor Vasarely</u>	7
<u>2.1.3</u>	<u>Francisco Goya</u>	8
<u>2.1.4</u>	<u>Impresionismus</u>	9
<u>2.1.5</u>	<u>Claude Monet</u>	9
<u>2.1.6</u>	<u>Paul Gauguin</u>	11
<u>2.2</u>	<u>Psychologie osobnosti</u>	12
<u>2.2.1</u>	<u>Schopnosti a rysy</u>	12
<u>2.3</u>	<u>Temperament</u>	13
<u>2.3.1</u>	<u>Charakter</u>	13
<u>2.3.2</u>	<u>Motivace</u>	13
<u>2.4</u>	<u>Kontext s výtvarnou výchovou</u>	13
	<u>Praktická část</u>	1
<u>2.5</u>	<u>Popis obrazů</u>	1
<u>2.5.1</u>	<u>Portrét první</u>	1
<u>2.5.2</u>	<u>Portrét druhý</u>	2
<u>2.5.3</u>	<u>Portrét třetí</u>	3
<u>2.5.4</u>	<u>Portrét čtvrtý</u>	4
<u>2.5.5</u>	<u>Portrét pátý</u>	5
<u>3</u>	<u>Závěr</u>	6

<u>4</u>	<u>Resumé</u>	7
<u>5</u>	<u>Seznam literatury</u>	8
<u>6</u>	<u>Seznam příloh</u>	10

1 Úvod

Pomocí barev jsem chtěla zachytit povahu a osobnost členů mé rodiny, které jsem se rozhodla portrétovat. Z tohoto důvodu jsem zvolila osoby mi blízké a známé, abych co nejlépe zachytila jejich portrét. Původně jsem se snažila zachytit především oblast tváře, protože ta je dle mého názoru pro nás nejcharakterističtější. Sice se lidská tvář jednou za čas opakuje, neboť lidský genom není nevyčerpatelný, avšak přesto je naše tvář naším nejbližším majetkem, definuje nás. Pokud by naše tvář nebyla, nejlepší charakteristikou naší osoby, pro naše okolí, proč veškeré identifikační doklady na potvrzení naší identity fotografii našeho obličeje. Povahu a charakter portrétovaných jsem chtěla podepřít volbou barev, které s nimi mám spojené.

Náš obličej je komplexním obrazem naší osoby. Naše mimika či pouhé rysy o nás může vypovědět více, než jsme ochotni lidem říci slovy. Stačí drobná změna v obličeji a naše tvář získává nový charakter. Například při pouhém úsměvu se svaly na naší tváři přesouvají na jiné místo a tvář se v podstatě stává další verzí jednoho člověka.

Upřímně se domnívám, že jsem silnější v kresbě, ale chtěla jsem se při tomto úkolu dostat z komfortní zóny a pokusit se vytvořit něco pro mne nového. Proto jsem zvolila jako prostředek vyjádření malbu. K malování jsem se dostala skrze kresbu. První 4 roky, kdy jsem se rozhodla věnovat výtvarnému umění, jsem se v podstatě vyjadřovala pouze skrze různé techniky kresby. Proto se domnívám, že v oblasti kresby jsem silnější. Teprve na střední škole jsem začala malbu chápat, jako prostředek k vyjádření svých myšlenek a pocitů a ne jen jako nutné zlo, ke kterému nemám v podstatě cit. Malba je mi v těchto dnech bližší než bývala, avšak stále je pro mne oblastí, v které se musím i nadále zdokonalovat. Kresbou jsem trávila několik hodin denně. Byla pro mne cestou k sebezdokonalení mých schopností, k hledání vlastního projevu i poznávání světa kolem sebe. K výtvarné tvorbě mě přivedlo pozorování mého okolí, především lidských tváří. Tématicky jsem začínala portréty. Kreslila jsem osoby ve svém okolí. Studium lidského obličeje mne natolik pohltilo, že jsem u sebe stále nosila blok a tužku, abych mohla zachytit vše, co by mne mohlo nějak výtvarně oslovit. Kreslila jsem téměř každou volnou chvíli. Ve škole při výuce jsem si kreslila tváře svých učitelů a profesorů, cestou tramvají, či na zastávce své spolucestující. Tyto situace byli pro mě přehlídkou studijního materiálu,

který mne vedl k novým poznáním, týkajících se fungování lidského těla. Toto studium mne přivedlo k zjištění, že mnoho tváří, lze z čelního pohledu nazývat pohlednými, ale je jen pár obličejů, které by si zachovali svou souměrnost i z profilu. Dnes je již vědecky dokázáno, že to co se všeobecně považuje na lidském obličejí za krásné je souměrnost a tedy i průměrný rozměr všech částí obličejí. Nejvíce mne osobně uchvátila různorodost a škála tvaru nosu, které mne nejvíce zajímají. V naší zemi je možné studovat téměř všechny známé typy nosů. Nyní díky migrační vlně se tato škála ještě rozšířila o příchozí národy. Nos je dominantou obličejí a udává v podstatě charakter tváře tzn. Jemnost či tvrdost výrazu tváře. Nos je tak unikátní, že bývá i charakteristikou povah, jež barevně uvádím ve své práci.

Já osobně jsem především v začátcích své tvorby, vyhledávala vzhledové unikáty. Většina prvků v obličejí se často opakuje a jsou mezi nimi jen mírné rozdíly, důkazem tohoto tvrzení jsou i například portrétové předlohy při tvorbě identifikačního snímku u policie. Existují šablony, na kterých je tvar obočí, oči či nos. Každé zvlášť a tyto šablony napomáhají očitým svědkům k upřesnění vzhledu pachatelů.

Mým výtvarným přechodem mezi kresbou a malbou pro mne byla kresba pastelkami. Pastelky mi usnadnili přechod k malbě. Pomáhali mi usnadnit vnímání barev a přechod z šedého schéma kresby k malbě. Začínala jsem temperou, ta však pro některé mé práce byla příliš mdlá a nevýrazná. Většina akrylových barev je vyráběna v příliš zářivých barvách, kterými se těžko dosahuje přirozenějších odstínů. Proto jsem se rozhodla ke kombinaci temper a akrylových barev. Někteří moji učitelé a profesori, na mě vyvíjeli nátlak, abych malovala raději olejovými barvami, než akrylovými. Já však k malbě olejem pociťuji příliš velký respekt, ve srovnání se starými mistry, kteří s nimi pracovali.

Proto jsem i tyto své práce vytvořila kombinací malby temperami a akrylovými barvami.

Dalším důvodem proč jsem se rozhodla pro malbu, je její možnost, jak pracovat s publikem skrze jeho vnímání barev. Po výtvarné stránce jsem se inspirovala i tvorbou mého přítele Václava Šmolíka. K tvorbě akrylovými barvami mne v podstatě přivedl on. Oslovilo mne jeho zacházení s barvou. Později jsem formou pokusů a omylů zjistila, že dalším kladem práce s tímto materiálem je rychlost schnutí tohoto pigmentu. Z barev vhodných k malbě, je jedním z nejlépe schnoucích. Toto je výhodou pokud má autor jasný

záměr, který se snaží co nejlépe a nejpřesněji, přenést na plátno či desku. Při tvorbě fantaskních krajin a obrazců, které se výtvarníkovi rodí v hlavě.

Sama často postupuji tak, že si akrylovými vytyčím nejvýznamnější dominanty výjevu, abych věděla, kde pokračovat v případě, že musím práci přerušit. Společným znakem pro mé práce je používání tmavých barev, proto pro mne byli obrazy

Používání pastelových odstínů je mi cizí. Proto mne příliš neoslovilo umění rokoka. Musím uznat, že si v podstatě libuji v kontrastních barvách a především kontrastu světla a tmy. V tomto ohledu mne uchvátilo období baroka a především tvorba italského barokního malíře Caravaggia. Společným rysem mých obrazů je tmavé pozadí a hlavní část scény je umístěna v prvním plánu ve světlejších tónech. Při tomto úkolu jsem se snažila o abstraktnější a uvolněnější způsob malby.

1.1 Labyrint

Téma pro zadání práce je poklad. Proto jsem se zamýšlela nad myšlenkou pokladu. Mé asociace pokladu je rodina, zlato a báje. Kde se nejčastěji objevuje slovo poklad? V bájích kde statečný hrdina nebo později běžný hoch, to je podle oblasti a naturelu obyvatelstva. Koho určila lidová tvořivost jako vhodného adepta na objevování a získávání pokladů.

Pokud si například do internetového vyhledávače vložíte slovo poklad, tak v případě slov se první objeví poklad od K. J. Erbena, pokud však zadáte hledání v sekci obrázky, na monitoru se vám objeví několik ilustrací s motivem pirátské truhly s pokladem. Proč? Nejspíše proto, že už od pradávna lidé považují za poklad něco vzácného, něco co se leskne, či září. Ve všech kulturách před křesťanstvím byl jeden z největších a nejobdivovanějších pokladů ztotožňován s hlavním božstvem Slunce, neboť bylo nositelem života a dostatku.

Později většina bájí, které jsou jistým druhem verze, jak vznikl svět, začíná Bohy. Později, je doprovázejí reci a hrdinové různého původu. Dalším prvkem v bájích se opakující, je určitá podoba hledání, která je znázorněna buďto cestou do světa nebo přímo přítomností jistého druhu bludiště.

Zkonkretizované téma mojí práce bylo bludiště.

Je pro mne symbolem hledání něčeho zvláštního, na jehož konci, jsme obdařeni pokladem, ať už ve formě hmatatelného pokladu, či získání ponaučení. Ne všechny zkoušky jsou příjemné, avšak proto pro nás poznání z nich získané může být daleko cennější. Je v lidské povaze, že pokud by nás to nestálo úsilí, tak bychom nemohli docenit zkušenost, jíž se nám dostalo.

Pokud se zaměřím na český ekvivalent labyrintu, což je bludiště, je každému jasné k čemu labyrint slouží a že k tomu, abychom se dopátrali výsledku, patří i to, že občas bloudíme.

Ve své tvorbě jsem se inspirovala skalními úkazy, obrazy labyrintů a meditačními obrazy. Chtěla jsem vytvořit jistý meditační prostor.

Po literární stránce jsem se inspirovala bájemi a mýty. Vždy mne zajímal labyrint, v němž byl uvězněn Minotaurus. Představovala jsem si ho jako horu, která je vystavěna stěnami.

Našla jsem článek, v kterém tvrdili, že našli Mínoův labyrint, který je ve skutečnosti komplex chodeb vytesaný ve skále. Krétské království a vše s ním spojené bylo dlouho považováno za pouhý mýtus či pohádku chcete-li (*Kde vlastně ležel krétský labyrint?*, 2010).

Představa labyrintu mne fascinuje i z důvodu její alegorie k životu samému. Také občas zůstáváme na místě, i když si myslíme, že postupujeme a občas propadáme zoufalství. Někdy máme pocit, že cesta dál prostě nevede, ačkoliv naše vysvobození na nás může čekat za další zatáčkou.

Mám pocit, že pokud se zamyslím, tak metafora labyrintu se objevuje v celém našem životě. Například i v umění. Tvořím-li nějaký obraz dokážu se do něj ponořit tak, že ztratím zcela distanci k obrazu a nemůžu přijít na to, proč to nejde dál, co je na obraze špatně. Přitom stačí se trochu vzdálit a podívat se s odstupem a určitým nadhledem.

Proto použiji konkrétní příklad bludiště z živého plotu. Pokud jste ponořeni v něm, můžete se ztratit, dokonce i zapomenout, ne jen jak se dostat ven, ale jak jste se dostali tam. Když se však nad toto bludiště povznesete, náhle se vše zdá jasné. S obrazy je to stejné.

Položíte-li svou tvář nad plátno, začnete malovat či kreslit a nikdy ji nezvednete nad povrch plátna, tak si neudržíte nadhled. Nikdy proto nepochopíte, jak to ten co stojí dva metry od plátna, může vidět jinak než vy.

Je to základ fungování perspektivy a svým způsobem i optických klamů. Perspektiva renesančního typu byla nejpoužívanější pomůckou jak přenést skutečný svět co nejpřesněji na plátno. Je to způsob jak vytvořit v plošné malbě iluzi trojrozměrného prostoru.

Ano byli zde umělci, kteří se snažili tento proces tvorby ukázat jako nepřesný. Jedním z nejsilnějších oponentů této perspektivy byl Pablo Picasso. Tento umělec vytvořil nový směr umění, které je postaveno na odlišném vnímání objektů. Podstatou jeho tvorby je pohled na objekty z několika úhlů a snaha tyto úhly spolu propojit na jednom dvourozměrném plátně.

Jedním z mých zdrojů pro tvorbu geometrické abstrakce byl Viktor Vasarely. Tímto umělcem jsem se inspirovala, když jsem své téma pokladu chtěla pojmout jako inspiraci v labyrintu.

Jak jsem se již výše zmínila, původně jsem se zabývala myšlenkou labyrintu. Při práci na tomto námětu jsem se vyjadřovala pomocí geometrie. Obrazce, které jsem vytvořila, byli návrhy pouze jedné strany mých labyrintů. Tyto labyrinty jsem původně chtěla spojit s prostými portréty mých blízkých. Tyto obrazce měli tvořit jakousi síť nitek, které měli zastupovat cesty neuronů vířících myslí každé portrétované osoby a tvořící jejich osobnost. Tento úkol jsem měla v úmyslu vytvořit kombinací portrétů formou malby a čistých linií vytvořených kresbou.

Tento nápad mi byl rozmluven z důvodu nesouladu geometrie a mnou zamýšleným vyjádřením. Od nápadu kombinace těchto dvou rozdílných výrazových forem jsem tedy upustila a pokusila se o kombinaci mých labyrintů a barevné řešení inspirující se v díle Victora Vasarelyho. Tento svůj počín jsem však zavrhla, neboť jsem zjistila, že mému výtvarnému projevu nevyhovuje.

1.2 Poklad

Poslední použitou myšlenkou mé práce, kterou jsem se nakonec rozhodla zrealizovat, bylo téma mého niterního pokladu, kterým pro mne je má rodina. Jako svou rodinu počítám nejen členy se mnou pokrevně spřízněné, ale i svou nejlepší přítelkyni a svého partnera.

Pro znázorňování osob jsem zvolila barevnou symboliku západní kultury. Barevná symbolika se liší podle národností, největší rozdíly jsou mezi kulturou západu a východu. Například v západní kultuře je bílá symbolem čistoty a proto se používá například při svatebních obřadech naproti tomu ve východních kulturách je symbolem neštěstí, je to smuteční barva spojená s pohřbem. Pro účely svatby je užívána barva červená. Symbolika barev se mění i postupem času. Jediné kde se symbolika barev stává jednotnou je v případě průmyslu a bezpečnostních prvků, například v dopravě.

Pro portréty mé rodiny jsem se inspirovala Hippokratovými typy, které mají k sobě přiřazené barvy. Cholerik vznětlivý a popudlivý člověk má přiřazenou červenou barvu. Sangvinik je člověk živý, vznětlivý a nestálý. Jeho barvou je žlutá.

Flegmatik je charakterizován jako pomalý, ale rozvážný člověk. Symbolizuje ho barva zelená.

Melancholikovi se připisuje barva modrá a je zde charakterizován jako slabý a zádumčivý typ (Brožková, 1983, s. 186).

Já jsem inspirovala kombinací Hippokratových typů, Naukou o barvách podle J. W. Goethea obohacenou o nové informace a sepsanou v knize Dobrodružství barvy a mou osobní specifikací spojenou s konkrétními osobami.

Většina obrazů je vyvedena v komplementárních barvách. Tuto techniku ve svých soukromých pracích praktikuji již několik let.

Teoretická část

2.1 Inspirační autoři

Při tvorbě své bakalářské práce jsem vycházela z děl a tvorby několika malířů. Po výtvarné stránce jsem se inspirovala především umělci s poněkud expresivnějším projevem. Jejich tvorba je většinou charakteristická prudkými, pastózními tahy štětcem a neortodoxními tématy. Tito umělci mi pomohli s nalezením mého výtvarného projevu. Záměrně jsem vybírala umělce s tímto projevem, mým záměrem při tomto úkolu bylo vytvořit malbu, která se od mého běžného projevu liší. Dříve jsem se zajímala především renesančními umělci.

Uvedené umělce spojuje jejich výtvarný projev, který se pohybuje na hranicích nového pojetí.

2.1.1 OP-ART

Op-art se zabývá optickým zrakovým uměním. Toto umění se rozvíjelo v období 50.let 20.stol. Tento umělecký směr je založen na zájmu o geometrii a vytváření optické iluze pohybu. Tento umělecký směr se dále rozvíjel v různých podobách umění (Baleka, 2010).

2.1.2 Victor Vasarely

Vasarely byl maďarský umělec tvořící ve Francii. Nejdříve studoval medicínu, ale v druhé polovině dvacátých let vstoupil do školy Moholy – Nagye v Budapešti.

V tomto období objevil dílo Mondrianovo, Malevičovo, Gropiovo a Kandinského. Roku 1930 odjel do Paříže. Do r. 1945 bylo těžiště jeho tvorby v grafice, od tohoto roku se však soustředil na malířství a příležitostně se věnoval také tapisérii. Vasarelyho geometrická abstrakce je vybudována na zcela jiných principech než abstrakce Mondrianova nebo Malevičova, i když také on pracuje s geometrickými obrazci. Tyto obrazce ovšem většinou nehromadí do volných seskupení, ani je neumísťuje odděleně, volně do plochy obrazu, ale klade je většinou do rytmických pravidelných řad, na některých místech tento rytmus např. nepatrně porušuje, deformuje.“ (Zykmund, 1971, s. 315)

Victor Vasarely je známý především pro svou práci v oblasti op-artu. Jeho pracemi jsem se inspirovala především v první části své práce, kdy jsem se zabírala myšlenkou labyrintu.

Victor Vasarely byl maďarský malíř působící ve Francii. Je považován za zakladatele op-artu.

Jeho práce jsou v podstatě rozvinutím gestalt psychologie. Vasarely se prosadil především pro své barevné optické klamy. Samozřejmě, že pracoval i s černobílými. Mne zaujal použitím a pokládáním barev na dvojrozměrné plochy, přičemž vytvářel iluzi trojrozměrného prostoru.

2.1.3 Francisco Goya

Francisco José de Fuendetodos se narodil 30. 3. 1746 a zemřel 16. 4. 1828. Goya byl španělský malíř a grafik. Goya byl žákem J.Luzána v Zaragoze. Goya studoval díla A. R. Mengse a Tiepola.

1769–1770 navštívil Řím, Parmu i Benátky. Při své návštěvě Itálie se naučil techniku fresky, kterou po svém návratu do Španělska uplatnil v Zaragoze. Roku 1775 se oženil s Josefou Bayerovou, sestrou malíře Francisca Bayera, tento svazek Goyovi přinesl kromě 24 dětí i několik zakázek pro královskou rodinu. Od návrhů gobelínů pro královské paláce se dostal k členství Academie de S.Fernando. Tímto členstvím získal nové lukrativní zakázky, mezi nimiž byl oltářní obraz pro kostel S. Francisco el Grande. Toto jeho vítězství vedlo k jeho prvním podobiznám.

Jeden z největších zlomů v jeho kariéře se odehrál roku 1785, kdy se stal zástupcem ředitele Academie de S. Fernando. Rok poté získal pozici královského malíře, což v podstatě vedlo k vzniku jeho nejznámějších děl. Jakožto královský malíř, dostal pochopitelně několik zakázek na portréty členů královské rodiny. Roku 1789 byl povýšen na dvorního malíře. Bohužel roku 1792 ho ranila mrtvice, která jej připravila o sluch. Jeho tvorba však získala nový rozměr. Goya se po zotavení vrátil ke dvoru a vytvořil několik portrétů v tzv. šedivém stylu. Roku 1797 vytvořil sérii 80 rytin pod názvem Los Caprichos, které však ze strachu z inkvizice stáhl. Roku 1800 vytvořil známý portrét královské rodiny a dvořanů.

Goya tvořil i během válčení s Napoleonovými vojsky, hrůznosti války zachycoval na svá plátna. Roku 1814 nastoupil na trůn nový král, Ferdinand VII.. Změna panovníka, však Goyu o post královského malíře nepřipravila. Po nějakém čase ztvárnil obrazy oslavující jeho národ. Jedním z nich byla Poprava povstalců 3. května 1808 v Madridu. Průběžně tvořil lepty s tematikou býčích zápasů. Jeho práce byli čím dál častěji pouze pro jeho osobu. V tomto období se množí výjevy jeho děsivých vizí s tematikou sabatů. Roku 1819 vážně onemocněl. Roku 1826 byl Ferdinandem VII. s poctami poslán na odpočinek. Zemřel roku 1828 na záchvat mrtvice. Jeho umění sice nevedlo ke vzniku školy, která by se k jeho umění hlásila, avšak jeho tvorba inspirovala mnoho umělců po něm (Mráz, 1988).

Goya byl pro mne inspirativní především svým projevem. Jeho hrubé tahy, které se nebál užít ani při malbě portrétů, byly pro mne silnou inspirací. Goyova díla jsou plná sytých barev a přesto jsou protknuta dramatičností. O jeho portrétech se rozhodně nedá říct, že by byly ploché. Obdivuji jeho práci. Jeho práci s barvami.

2.1.4 Impresionismus

Impresionismus vznikl ve Francii v 19.století. Jeho název pochází z francouzského *impression*, což v překladu znamená dojem. Tento styl získal své označení podle obrazu Claude Moneta. Tento název přesně vystihuje o co umělcům prosazujícím tento nový styl šlo. Impresionisté nebyla pevně spojená skupina stylem a technikou.

2.1.5 Claude Monet

Celým jménem Oscar-Claude Monet se narodil 14. listopadu 1840, jako druhý syn, v rodině Louise-Justiny a Claudie-Adolpha Monetových v Paříži, ve čtvrti blízké Montmartru. V té době zde bydleli jen dělníci, malí obchodníci a umělci. Rodina zde vedla malý krámk, kterému se však nedařilo a tak se odstěhovali z Paříže do Le Havru v Normandii. Zde mladý Claude navštěvoval gymnázium, díky novému zaměstnání jeho otce. Claudův otec získal místo u svého švagra Jacquese Lecadra, který vlastnil prosperující koloniál. Claudova rodina si ještě společensky i peněžně polepšila po smrti Claudova strýce. Claudův otec převzal strýcův podnik. Po smrti matky získává Claudie oporu ve své tetě, neboť otec jeho zájem o umění nesdílel. Claude se při studiu na gymnáziu nudil a tak, začal kreslit karikatury učitelů a lidí ve svém okolí. Již v době studia

se projevovalo jeho nadání a lze předpokládat, že bylo podporováno neboť zde jako učitel umění přednášel Jacques-Louis David.

Monet si kresbou karikatur začal brzy vydělávat. V této době byla po karikaturách poptávka, a směl svá díla vystavovat ve výloze obchodu s rámy, takže neměl nouzi o odběr svých děl. Nejdříve karikoval především politicky a kulturně známé osobnosti, ale později dostával i zakázky od svých přátel.

Karikatura nebyla sice považována za zvlášť vysoce umělecky hodnotnou, ale díky ocelotisku od roku 1830, se stala součástí každodenního tisku. Manetův styl karikatur byl ovlivněn karikaturisty své doby mezi něž, patřili například Carjat a Hadol. Claude Monet byl se svou prací ohledně karikatur zcela spokojen neboť jeho obchod s karikaturami prosperoval.

Prvním popudem ke změně jeho uměleckého vyjádření, pro něj bylo setkání s Eugénem Boudinem, s kterým namaloval olejem první skici v plenéru roku 1858. Tato krajinomalba přiměla Moneta k přesunu do Paříže a věnování se malířství.

Chvíli po příjezdu do Paříže, byl Monet povolán do Alžírsku, zde však z důvodu vážné nemoci nepobyl dlouho a byl navrácen do své vlasti.

Roku 1862 se opět vypravil do Paříže, kde se seznámil s Alfredem Sislyem, Pierre-Augustem Renoirem. V jejich společnosti navštěvoval přírodu a snažil se o zdokonalování své techniky. Je pravdou, že se Monet zhlédl v krajinomalbě, která v té době, na rozdíl od karikatur, nebyla příliš prodejná. Je tedy jasné, že rozhodnutí malovat krajinu, nebylo věcí finanční volby.

Boudin byl Monetovi učitelem a zřejmě úspěšným, neboť již roku 1858, se Monet se svým obrazem „Motiv z Rouelles“ zúčastnil výstavy v Le Havru. Účast na této výstavě Moneta definitivně přesvědčila, že se bude věnovat malbě.

Stipendium nezískal, ale se svými úsporami získanými prodejem karikatur se přesto vydal do Paříže. Malování v plenéru se prakticovalo už před Monetem a jeho kolegy, rozdíl jejich postupu od předchozích umělců je v tom, že vznikala skutečná krajinomalba. Nešlo o pouhé hrubé skicování krajiny, která byla později použita pouze jako kulisa, pro některý z historických výjevů. Jde o snahu zachytit rychle a co nejvěrněji skutečnou krajinu, kterou

měli umělci v danou chvíli před sebou. Z tohoto důvodu, byla většina Monetových obrazů menších rozměrů.

Velkým pokrokem ve světě umění bylo zahájení výroby olejových barev v tubách roku 1840. Jedním z hlavních cílů Monetových obrazů byla snaha zachytit pomíjivou, atmosférickou náladu okamžiku. Monet a jeho kolegové sice malovali v přírodě, ale prvořadým pro ně byl prožitek kontaktu s přírodou.

V roce 1859, kdy Monet přišel do Paříže, měla cesta umělce jasná pravidla. Umělec musel absolvovat určité vzdělání a obdržet jistá ocenění, aby byl uznán za umělce. Jednou z podmínek bylo možnost vystavovat v Salonu. Do Salonu vybírali díla členové Academie des Beaux-Arts. Od roku 1860 vznikali aukční síně, v kterých mohli vystavovat i mladí malíři, které stát nepodporoval. Roku 1863 porota Salonu odmítla přes 3000 umělců. V reakci na toto množství odmítnutých umělců císař Napoleon III. otevřel výstavu Salon odmítnutých (Salon des refusés), kde vystavovali například Courbet, Manet a první impresionisté. Roku 1886 byl ustanoven Salon nezávislých (Salon des independants) v jehož čele nebyla porota. Roku 1899 odcestoval do Londýna. Po svém návratu začal tvořit své známé lekníny. Následující roky byli pro něj po jeho osobní stránce tragické. Zhoršil se mu zrak, pochoval svou ženu a jednoho syna. Roku 1926 mu byl objeven nádor na nějž pravděpodobně 6. prosince zemřel (Zeidlerová, 2006).

Monet je nejznámější především svými malbami leknínů, které průběžně maloval od roku 1897 až do roku 1914. Největším rozdílem mezi jeho prvními malbami a jeho posledními lekníny je velikost výseku krajiny. První krajiny jsou s obzorem a jsou to zcela komplexní krajiny, zatímco poslední se soustředí jen na několik leknínů plujících na hladině. Tyto lekníny se stávají téměř snovými a v podstatě se od reálné krajiny vzdalují. Další změnou je velikost jeho pláten. Kombinace detailu a velkého rozměru pláten činí jeho obrazy téměř meditativními.

Monet není považován za otce impresionismu, přesto měla jeho tvorba hluboký dopad na umění i po jeho smrti. Jeho dílem se inspirovali například mladí expresionisté v USA.

Monetovy obrazy jsou postupem času stále spíše navozující náladu než konkrétními tvary, to bylo nejspíš způsobeno jeho horšícím se zrakem.

2.1.6 Paul Gauguin

Paul Gauguin se narodil 1848 v Paříži. Roku 1849 se jeho rodina přestěhovala do Peru a po šesti letech se vrátili do Paříže. Po ukončení studia se přidal k námořnictvu. Roku 1871 se usadil v Paříži a začal pracovat jako burzovní makléř. 1873 začal kreslit na Akademii Calorassi. Roku 1876 se zúčastnil Salonu s obrazem *Krajina ve Viroflay*. Od roku 1879 se začal zúčastňovat výstav impresionistů. Od roku 1883 se začal vlivem pádu ekonomiky, plně věnovat malování, což vedlo k jeho životu v bídě a osamění. Zúčastnil se již osmi výstav impresionistů, když se přestěhoval do Bretaně a začal malovat krajiny a figurální studie. Roku 1887 se přestěhoval do Ameriky. Po roce se vrátil do Bretaně a vytvořil svou teorii syntetismu. Syntetismus se dá vysvětlit jako zjednodušení formy a spojení nepřirozených barev uvnitř tmavých obrysů. Rok 1891 byl pro něj zlomový, neboť prodal několik svých obrazů a přestěhoval se na Tahiti. Zde objevuje nový způsob malby.

Roku 1893 se vrátil do Paříže, aby uspořádal výstavu. Po propadu jeho výstavy se vrací zpátky na Tahiti. Roku 1901 se definitivně odstěhoval na ostrov Atuona, kde pokračoval ve své tvorbě (Vigué, 2004).

Gauguin byl silným umělcem, který svou tvorbou ovlivnil mnoho umělců. Měl velký vliv pro fauvisy. Jeho tvorbu nelze zcela zařadit. Některé zdroje ho udávají jako impresionistu a jiné ho označují jako post-impresionistu.

Ve své práci jsem se inspirovala především v zacházení s barvou. Jeho primitivní a přesto funkční zacházení s barvou mne silně ovlivnilo při výběru stylu mé práce.

Při své běžné malbě se snažím spíše o uhlazenou malbu, při své bakalářské práci jsem chtěla vytvořit něco stylově pro mne netypické.

2.2 Psychologie osobnosti

Naše osobnost je tvořena několika složkami. Sice první částí kterou vnímáme je vzhled, avšak naše vyzářování, to jak působíme na lidi se kterými se setkáváme, je ovlivněno naší osobností. Většina těchto částí je nám vrozená, avšak i tak s některými z nich můžeme pracovat, snažit se je rozvinout a nebo naopak zapudit.

2.2.1 Schopnosti a rysy

„Schopnosti jsou vlastnosti toho druhu, jako je např. schopnost rozlišovat barvy, hudební sluch, prostorová představivost, schopnost slovního myšlení (verbální schopnost)“ (Čáp, 1980). Domnívám se, že tato složka je po technické stránce pro výtvarnou tvorbu jedna z nejpodstatnějších.

„Obecně můžeme vymezit rys osobnosti jako psychickou vlastnost, která se projevuje určitým způsobem jednání, chování a prožívání; je to způsob příznačný pro určitého člověka a relativně stálý v průběhu jeho života (Čáp, 1980).

2.3 Temperament

„Temperament je soustava vlastností, které se projevují způsobem reagování, chování a prožívání člověka, zejména způsobem vzniku a průběhu citových procesů a jejich výrazu: jak snadno city vznikají, jak jsou silné, jak rychle probíhají a střídají se, jak živě se projevují navenek v citovém výrazu (v mimice a gestikulaci, smíchu, pláči apod.)“ (Čáp, 1980).

2.3.1 Charakter.

„Charakter se projevuje v různých vztazích jedince k důležitým životním zkušenostem. Vztahy člověka k lidem a ke společnosti, vztahy člověka k práci, vztahy člověka k sobě samému a k vlastnímu životu, vztahy člověka k životním překážkám a obtížím, vztahy člověka k přírodě“ (Čáp, 1980).

2.3.2 Motivace

„Motivace (z latinského movere – hýbati, pohybovati) znamená souhrn hybných činitelů v činnostech, v učení a v osobnosti. Přitom hybným činitelem míníme takové skutečnosti, které jedince podněcují, podporují, nebo naopak tlumí, aby něco konal nebo nekonal.“ (Čáp, 1980). Motivace je součástí naší osobnosti, která nás může hnát vpřed a nebo nás srazit na kolena.

2.4 Kontext s výtvarnou výchovou

Studování toho co vidíme je velmi důležité pro naše přežití. Jak jinak, přežít ve světě, kde se pohybujeme než poznáním našeho okolí. Nevýhodou tohoto přístupu je, že se časem můžeme až příliš soustředit na svět kolem sebe, že se ho budeme snažit pouze kopírovat a nikoli obohatit o náš vnitřní svět.

Děti poznávají svět jeho pozorováním. Dětská kresba měla velký vliv, jak na studium dětské psychiky, tak na umělce hledající nový styl umění. Dětský výtvarný projev má několik fází. V počátcích se dětská kresba soustředí především na vyjádření vlastního pocitu k světu, v kombinaci s dobrým pocitem, z opakujícího se pohybu při kresbě. Tento pohyb je cvičením spojení oka a ruky. Dítě se až v období prvního stupně základní školy snaží vyjádřit to co je vidět a přesouvá do pozadí své pocity a vjemy ze světa, které byli do té doby hlavním hnacím motorem jejich tvorby. Někteří psychologové jsou přesvědčeni, že svět stvořený v lidské mysli je stejně reálný jako svět kolem nás. Děti školou povinné se snaží také docílit dokonalého obrazu. V tomto kontextu se v dětech rodí frustrace z nedosažení cíle, vytvořit dokonalý obraz, a získávají negativní zkušenosti s výtvarnou výchovou, která v dospělém věku může vyústit v naprosté odmítání v jakoukoli výtvarnou činnost. Snaha o stvoření dokonalého obrazu, je normální lidská vlastnost, která potká téměř každého z nás. Je to snaha o dokonalé přenesení díla, které máme v mysli, na papír.

Svou tvorbou jsem se snažila o návrat k pocitovosti a přesto zachování si svého projevu, který se v mém případě soustředí především na figurativní vyjádření. Snažila jsem se sice zachytit své blízké, ale spíše přes vnitřní cítění než pouhé kopírování jejich tváří na desku. Při uvažování nad přínosem této práce možným budoucím žákům, jsem se snažila o vytvoření několika úkolů, které by mohli dětem přiblížit můj záměr. Níže jsem uvedla jeden z nich.

Úkol:

Děti dostanou paletu základních barev a úkol zamyslet se nad svými blízkými.

Jaký předmět by charakterizoval vaše blízké?

Potřeby: vodové barvy, akrylové barvy, štětce, fixy, čtvrtky A3,

Diskuze v kruhu : témata, otázky

Časová náročnost: 20min

- Co pro děti znamená rodina – kdo všechno je členem rodiny – definovat rodinu
- Co kdo v rodině dělá?
- Jaké předměty by mohli symbolizovat, kdo co v rodině dělá?
- Jaké barvy děti znají?
- Jaké předměty se jim vybavují při různých barvách?
- Kdyby lidé byli barvami, jakou barvou by byla vaše matka nebo otec ?
- Jaké pocity máte, když slyšíte hlas své matky či otce. Jakou barvou by jste je vyjádřili?

Činnost :

Časová náročnost: 20 min

Každé dítě si vezme čtvrtku a pokusí se kombinací barev, které má s konkrétním členem rodiny spojené, namalovat některého člena rodiny, či předmět, který by ho mohl symbolicky zastoupit.

Reflexe:

Časová náročnost: 15min

Každé dítě ukáže svůj obraz ostatním dětem a promluví o tom co a proč namalovalo.

Co se dítě naučilo nového. S jakými pocity odchází – teploměr (palec nahoru, palec dolů)

Cíl :

Uvědomit si vztah ke svým blízkým. Postavení v rodině dítěte. Vnímání barev. Symbolika barev. Chtěla bych dětem připomenout i jiné vnímání jejich okolí i umění. Například existuje jev zvaný synestézie, který lze přeložit, jako barevné slyšení.

Praktická část

Své malby jsem vytvořila na sololitové desky. Sololit je tvrdá dřevovláknitá deska vyrobená mokrou cestou. Jedná se o plošný materiál, který je využíván hlavně v nábytkářském průmyslu. Tyto sololitové desky již měly povrchovou úpravu, která bránila přílišné savosti. Když jsem začínala malovat používala jsem desky o tloušťce 3 mm. Ty se později mírně zohýbali, proto jsem k tomuto úkolu vybrala raději desky o tloušťce 5 mm. Před samotnou malbou jsem všechny sololitové desky natřela latexem. Druhá vrstva byla směs latexového nátěru a tónovací barvy v odstínu barvy, kterou jsem přisoudila konkrétní znázorňované postavě. Nikdy nemaluji na bílou plochu ideálním podkladovým materiálem je dle mých zkušeností malba na malbu temperou. Akrylové barvy a tempery jsou ředitelné vodou. Tempery jsou vhodné pro jemné plynulé přechody a akrylové barvy jsou vhodné pro hluboké stíny, ostré hrany a plochy na které chceme dát důraz. Při tvorbě jsem postupovala načrtnutím nejdůležitějších linií a poté jsem plošně temperou rozvrhla řešení obrazu.

2.5 Popis obrazů

Žádný z obrazů neměl být přesnou kopií tváří zmíněných osob. Všechny malby jsou jistou kombinací karikatury a symboliky. Postavy jsou zde povětšinou, pouhou stylizací jejich osob. Především doplňkové postavy co vyjadřují můj vztah k vyobrazeným osobám jsou pouhým prostředkem k navození vztahů.

2.5.1 Portrét první

Název: Maminka

Portrét matky jsem vytvořila kombinací dvou postav. Dlouho jsem přemýšlela, jak nejlépe vyjádřit status matky a co je jejím největším atributem. Když jsem hledala inspiraci v obrazech jiných malířů, jak se vypořádali s tímto úkolem, zjistila jsem, že se v podstatě vydali pouze dvěma směry. V prvním případě, je jedním z nejtypičtějších vyjádření postava Madony s dítětem (Ježíškem) v náručí.

Tohoto zmodernizovaného vzoru se chytilo mnoho autorů a autorek.

Druhou cestou byla snaha zachytit podobu konkrétní matky, což byl v podstatě klasický portrét starší dámy, o které kdybychom nevěděli, že je to matka, usoudíme, že je to zkrátka obyčejná žena, která může být, matka či sestra nebo nějaká starší dáma, ke které autor nemusel ani nic cítit.

Na počátku jsem také zvažovala prostý portrét osoby, pan profesor mne přivedl k myšlence, za pomoci atributů a situací, jež máme s konkrétní osobou spojené, můžeme i divákovi neznalému konkrétních portrétovaných osob, připodobit jejich postavení v rodině.

Portrét mé matky je v odstínech modré a oranžové. Má matka modrou miluje a já ji, tak mám s ní podvědomě spojenou. Modrá je někdy označována za chladnou, ale pro mne je symbolem klidu a jistoty. Jsem velmi popudlivý, někdy až přecitlivělý člověk a proto u lidí ocením, když mi dají pocit klidu. Svůj vztah k matce jsem vytvořila zobrazením dvou postav. První dominantní sedí v křesle a v klíně jí leží hlava jejího dítěte, které hledá oporu a bezpečí. Volnou rukou míchá jídlo v hrnci. Jako její atribut jsem zvolila měchačku, neboť ať si to připustíme či ne, matka je především „ochránkyní rodinného krbu.“ Krb je symbolem tepla domova a každý máme některá jídla spojená jen s matkou. Vždy jsou jídla, která takto „uvařit umí jen moje matka“. Oranžová barva s nádechy červené představuje uklidňující záři ohně – opět jsme u rodinného krbu a bezpečí před tím, co na nás čeká venku.

2.5.2 Portrét druhý

Název: Táta

Pro portrét otce jsem zvolila tmavé barvy a prostředí dílny. Můj otec je typickým prototypem takzvaného, všeuměla. Otec je pro mne symbolem typického muže. Je to kombinace malého dítěte, které dělá kanadské žerty a postavy Mc Gyvera, kterému dáte sponku na papír a šroubek a on vám postaví kolo. Jeho portrét zobrazuje muže, který opravuje motor a postava stojící k nám zády mu podává očkový klíč. Můj otec sice vše opraví, ale u většiny prací potřebuje někoho, kdo mu podává, co během své práce potřebuje. Stejně jako na obraze, u toho má velice soustředěný výraz. Barevně je obraz kombinací červené a zelené. Červená symbolizuje jeho cholericou povahu. Také je z obrazu vidět určitý odstup a až nadřazenost od druhé osoby. Je to tak typický muž, který

si okolo sebe tvoří zeď i před svými nejbližšími. Přestože na první pohled vypadá klidný, pod povrchem dříme sopka. Zelenou barvu jsem u svého otce volila nejen z důvodu, že je to komplementární barva k červené, ale i proto, že navzdory jeho poněkud prudké povaze, může můj otec působit na své okolí i flegmatickým dojmem. Navzdory jeho povaze, se můj otec pomocí mimických svalů, příliš neprojevuje. Pokud nekřičí a nevzteká se, v podstatě jeho tvář zachovává stále stejný výraz. Který by se někomu neznalému jeho povahy mohl zdát jako klidný a bez zájmu. Proto jsem mu přiřadila zelenou barvu, která také na první pohled působí uklidňujícím dojmem, avšak může symbolizovat i závist.

U některých obrazů, např. Táta, jsem se snažila o lehce přehnanou perspektivu. Tento styl jsem si osahala při hodinách kresby pana profesora Borise Jirků. Tato lehce zdeformovaná perspektiva se užívá například u obrazových románů. Já jsem touto pokřivenou perspektivou chtěla dát důraz na otcovi silné a šikovné ruce.

Otcovým symbolem, který ho charakterizuje je žlutý klíč, který mu podává postava stojící zády k nám. Touto osobou jsem vyjádřila sebe sama, protože při většině oprav mu asistuji, jako podavač. Při volbě otcovo symbolu jsem se rozhodovala mezi několika druhy náradí. Váhala jsem mezi kladivem a klíčem. Nad kladivem jsem uvažovala, protože kladivo symbolizuje hrubou sílu. Nakonec jsem se rozhodla pro klíč, neboť otec se zabývá především opravou aut a tam je nejvíce uplatňován klíč a šroubovák. Přesto jsem kladivo do obrazu zařadila, jako připomínku užívání hrubé síly při řešení oprav. Otcovi jsem přiřadila v podstatě dva symboly. Pro mne ho nejvíce charakterizuje jeho tvář a jeho tvář zakrývají brýle.

2.5.3 Portrét třetí

Název: Bratr

Pro portrét mého bratra jsem zvolila odstíny zelené a fialové. Tyto barvy jsou velmi kontrastní, stejně jako můj bratr. Je velký rozdíl mezi tím, jak působí na širší okolí a jaký je skutečně uvnitř. Můj bratr působí na své okolí, jako silný, neomylný, sebevědomý muž, který vždy ví přesně co dělá a nikdy se nemýlí. Zároveň si umí lidi získat svou přátelskou tváří. Této jeho části bych přisoudila zelenou barvu. Většina lidí vnímá zelenou barvu, jako pozitivní, neboť symbolizuje přírodu, radost, mládí a klid. Působí uklidňujícím dojmem, svěže a přátelsky. Také jako všichni lidé má svou zranitelnou stránku. Přesto vždy působí

pozitivně, Na působení fialové barvy se lidé neshodnou. Na mnoho lidí působí fialová ponuře, pro mne je to však jedna z nejoblíbenějších barev. Kombinace těchto barev pro mne symbolizuje rozporuplnost povahy mého bratra a mého vztahu k němu.

Na obraze jsou namalovány dvě postavy. Já a můj bratr. Můj bratr je starší než já a má ke mně ochranný postoj. Bratr pracuje v oblasti IT. O tuto oblast se zajímá již od střední školy, a tak mi byl nápomocný s problémy s počítači, jak software, tak i hardware. Mne chytré přístroje spíše nesnášejí a proto jsem mu byla vždy vděčná za každou jeho pomoc či radu. Proto jsem jako jeho atribut zvolila notebook. Na obraze je on, jak mne pravou paží objímá kolem krku a levou se opírá o stůl, na němž, je položený otevřený notebook, zároveň mi ukazovákem pravé ruky ukazuje něco na tomto přístroji.

Pro portrét mého bratra jsem zvolila odstíny zelené a fialové. Tyto barvy jsou velmi kontrastní, stejně jako můj bratr. Je velký rozdíl mezi tím, jak působí na širší okolí a jaký je skutečně uvnitř. Můj bratr působí na své okolí, jako silný, neomylný, sebevědomý muž, který vždy ví přesně co dělá a nikdy se nemýlí. Zároveň si umí lidi získat svou přátelskou tváří. Této jeho části bych přisoudila zelenou barvu. Většina lidí vnímá zelenou barvu, jako pozitivní, neboť symbolizuje přírodu, radost, mládí a klid. Působí uklidňujícím dojmem, svěže a přátelsky. Také jako všichni lidé má svou zranitelnou stránku. Přesto vždy působí pozitivně. Na působení fialové barvy se lidé neshodnou. Na mnoho lidí působí fialová ponuře, pro mne je to však jedna z nejoblíbenějších barev. Kombinace těchto barev pro mne symbolizuje rozporuplnost povahy mého bratra a mého vztahu k němu.

2.5.4 Portrét čtvrtý

Název: Míša

Portrét mé přítelkyně jsem vystihla v odstínech modré a červené. Je to proto, že je to blíženeček a cholerik. Je velmi výbušná a živá, ale zároveň srdečná a věrná. Pro mne je červená barva symbolem života ale i agrese. Krev je život. Bez boje není života. Jedním z jejích povahových rysů je její potřeba se hádat i proto jsem zvolila tuto barvu. Modrá symbolizuje její melancholickou povahu, která se mísí s její výbušností. Jako její atribut jsem namalovala šicí stroj, který je namalován v zářivě žluté. Portrét mé přítelkyně jsem vytvořila za pomoci znázornění pouze jedné osoby, která jako by diváka zvala k přisednutí. Tak bych charakterizovala svůj vztah k ní. Na obrazech se snažím pracovat i s držetím

těla. Přítelkyně sedí na lavičce a svou levou rukou mi dává najevo, že vedle ní je volno. Tímto gestem jsem chtěla vyjádřit, že je to člověk, který je tu vždy pro mne. Vždy je ochotna mi stát po boku. Není sice příbuzná, ale přesto je ochotná mi kdykoli nabídnout svou pomoc. Jako její atribut jsem zvolila, šicí stroj, protože jsme přítelkyně od střední školy, kde jsme studovali modelářství a návrhářství oděvů. Z uvedeného vyplývá, že jsme v té době obě trávili spoustu času na šicím stroji. Přítelkyně není s nikým ze zobrazovaných pokrevně spřízněná, proto jsem ji nechala jako samostatný portrét.

2.5.5 Portrét pátý

Název: Přítel

Portrét mého přítele jsem vytvořila v odstínech žluté a zelené. Zelená symbolizuje flegmatika. Žlutá je zastupující barvou pro sangvinika. Na obraze jsou opět dvě postavy. Přítel sedí na židli, která ho uzemňuje dávám tímto gestem najevo, že je pro mne stabilitou. Posed jeho těla je uvolněný, protože je takový i on i ve stresových situacích si zachovává odstup.

Můj přítel je mi ve všem velkou oporou. Jeho největším koníčkem je historie a literatura, proto jsem jako jeho atribut znázornila knihu. Postavy na obraze by měli vyjadřovat vzájemnou úctu a podporu. Odstíny žluté evokují světlo, které do mého života přináší již svou přítomností. Žlutá zde značí teplo a světlo, které se mi dostává od slunce. Zelená je v tomto případě symbolem klidu a jistoty, které se mi z jeho strany dostává. Jako hledám v přírodě novou sílu vstát, hledám tuto sílu i v jeho přítomnosti. Na obraze jsou dvě postavy, které se drží za ruce. Muž sedí na židli a pravou rukou si přidržuje knihu položenou na pravé noze. Levou rukou si přidržuje pravou ruku ženské postavy na srdci. Chtěla jsem tímto gestem vyjádřit, jaký vztah mám k svému příteli. Je zřejmé, že si rozumíme i beze slov.

Závěr

V praktické části jsem vytvořila sérii pěti portrétů vytvořených na sololitové desky o rozměrech 100 x 70 centimetrů. Díla jsou vytvořena technikou malby akrylovými a temperovými barvami. Cíl: co nejlépe zachytit povahu mých blízkých, za pomoci barev, jejich osobu co nejlépe charakterizující, jsem dle mého soudu, také splnila. Od původní verze jsem se sice trochu vzdálila, ale nemyslím si, že by to bylo špatně. Portréty jsem nevytvořila jako obraz jedné osoby, ale spíše jako vztah dvou osob. Soustředila jsem se tedy na vztahy a postavení v rodině.

Téma bakalářské práce bylo zajímavé. Nejprve jsem si nebyla jistá, jak toto téma uchopím. Poté, co jsem na něm začala pracovat, mne zaujalo. Dnes jsou rodinné vztahy někdy složité. Mám štěstí, že naše rodina je klasický model a všichni v rodině spolu držíme a jsou mi oporou.

Díky této práci jsem našla svůj styl. Používání až nezvyklých barev na základní věci s obsahově výstižnou prezentací barev mne obohatilo a bylo mi blízké. Jsem přesvědčena, že tato práce pro mne byla přínosem a doufám, že i pro Vás bude mé ztvárnění zajímavé. Maluji ráda celý život a neumím si představit svůj život bez něj.

Tento úkol mi pomohl si lépe uvědomit svůj další postup v umění. Tato práce pro mne byla velkou výzvou. Už delší dobu jsem se chystala k tvorbě série obrazů. Až touto realizací jsem zjistila jak je náročné vědomě tvořit řadu obrazů, která bude stylově stejná a přesto dostatečně odlišná, aby nepůsobila, jako pouhá kopie sebe sama.

Ačkoli jsem nakonec po výtvarné stránce vycházela především z umění 19.stol, tento úkol mne přivedl ke studiu umění 20.stol, které mne až doteď příliš neoslovalo. Možná to bylo tím, že jsem výtvarně vyzrála, možná tím, že při hledání nového projevu v umění jsem se na toto novodobé umění, dívala novým způsobem. Jestli jsem dobře vystihla osobnosti namalovaných osob jsem se přesvědčila jednoduchým způsobem. Všechny obrazy jsem ukázala všem namalovaným a bez komentáře o co se jedná, jsem je nechala obrazy prohlédnout. Všichni zmínění se okamžitě poznali i přes pouhou symbolizaci jejich osob.

Resumé

In the practical part, I created a series of five portraits made on 100 mm x 70 inch (100 x 70 cm) hardboard. The pieces are created by the technique of painting acrylic and temper colors. Objective: To best capture the nature of my loved ones, with the help of colors, I personally have the best person to characterize my person. Since the original version, I have gone a little, but I do not think it would be bad. I did not create portraits as a picture of one person, but rather as a two-person relationship. So I concentrated on relationships and family status.

The topic of the bachelor thesis was interesting. At first I was not sure how I would get this topic. After I started working on it, I was interested. Today, family relationships are sometimes complex. I'm lucky that our family is a classic model, and we all hold together in our family and are my support.

Thanks to this work I found my style. The use of unusual colors on basic things with a consistent presentation of colors enriched me and was close to me. I am convinced that this work has been a great asset to me, and I hope that it will make my rendering interesting. I love to love my whole life and I can not imagine my life without it. This task has helped me to better understand my next progress in creation art.

This task has helped me to better understand my further progress in art. This work for me was a great challenge. For a long time, I was about to create a series of pictures. When I realized this, I realized how challenging it was to create a series of images that would be stylishly the same and yet different enough to not act as a mere copy of itself. If I personally captured the personality of painted people, I was convinced in a simple way. I showed all the paintings to all the painters and without commenting on what was happening, I let them see the paintings. Everything was immediately recognized, despite the mere symbolism of their people.

Although I finally came from the 19th century art point of view, this task led me to study the art of the 20th century, which I have not so far touched. Perhaps it was that I matured artfully, perhaps by looking at new art in a new way in search of a new expression in art.

5 Seznam literatury

- BALEKA, Jan, 2010. *Výtvarné umění: výkladový slovník*. Praha: Academia. ISBN 978-80-200-1909-7.
- BROŽKOVÁ, Ivana, 1983. *Dobrodružství barvy*. Praha: Státní pedagogické nakladatelství. ISBN 14-217-83.
- CAMBELL, Josef, 2000. *Tisíc tváří hrdiny: Archetyp hrdiny v proměnách věků*. 1.vyd. Praha: Portál. ISBN 80-7178-354-4.
- ČÁP, Jan, 1980. *Psychologie pro učitele*. 2.vyd. Praha: Státní pedagogické nakladatelství. ISBN 14-255-83.
- GOMBRICH, Ernst, 2003. *Příběh umění*. Praha: Mladá fronta. ISBN 80-7203-143-0.
- GRAVES, Robert, 1982. *Řecké mýty*. 1. vyd. Praha: Odeon. 2 .sv.
- HRYCH, Ervín, 2000. *Velká kniha bohů a bájných hrdinů*. 1.vyd. Praha: Regia. ISBN 80-902484-9-7.
- KULKA, Jiří, 1990. *Psychologie umění: obecné základy*. Praha: Státní pedagogické nakladatelství. ISBN 80-04-23694-4.
- LAMAČ, Miroslav, 1989. *Myšlenky moderních malířů*. 4.vyd. Praha: Odeon. ISBN 80-207-0087-0.
- LANGEROVÁ, Marie, 1983. *Klíče k obrazu: Vyprávění o malířích a malířství*. Praha: Albatros. ISBN 13-835-83.
- MIKŠ, František, 2017. *Gombrich: Tajemství obrazu a jazyk umění*, 3.vyd. Brno: Odeon: ISBN: 978-80-7364-045-3.
- MATĚJČEK, Antonín, 1984. *Cesty umění*. 1. vyd. Praha: Odeon. ISBN 01-521-84.
- MRÁZ, Bohumil, 1988. *Encyklopedie světového malířství*. 2.vyd. Praha: Odeon. ISBN 21-077-88.
- SLÁNSKÝ, Bohuslav, 1973. *Technika v malířské tvorbě: Malířský a restaurátorský materiál*. Praha. ISBN 04-327-73.
- UŽDIL, Jaromír, 1988. *Mezi uměním a výchovou*. 1.vyd. Praha: Státní pedagogické nakladatelství. ISBN 14-692-88.

VIGUÉ, Jordi, 2004. *Mistři světového malířství*. 1. vyd. Čestlice: Rebo. ISBN 978-80-255-0012-5.

ZEIDLEROVÁ, Birgit, 2006. *Claude Monet: život a dílo*, 1.vyd. Slovart. ISBN 80-7209-286-3.

ZYKMUND, Václav, 1971. *Stručné dějiny moderního malířství*. 1.vyd. Praha: Státní pedagogické nakladatelství.

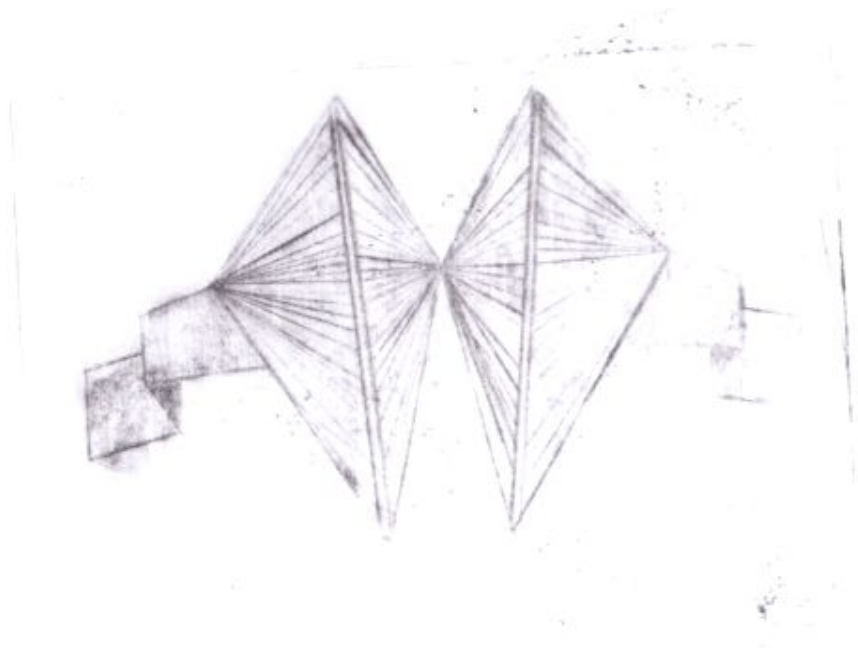
Internetové zdroje

Kde vlastně ležel krétský labyrint?. *21. století* [online]. 2010 [cit. 2018-03-29]. Dostupné z: <https://21století.cz/2010/04/16/kde-vlastne-lezel-kretske-labyrint/>

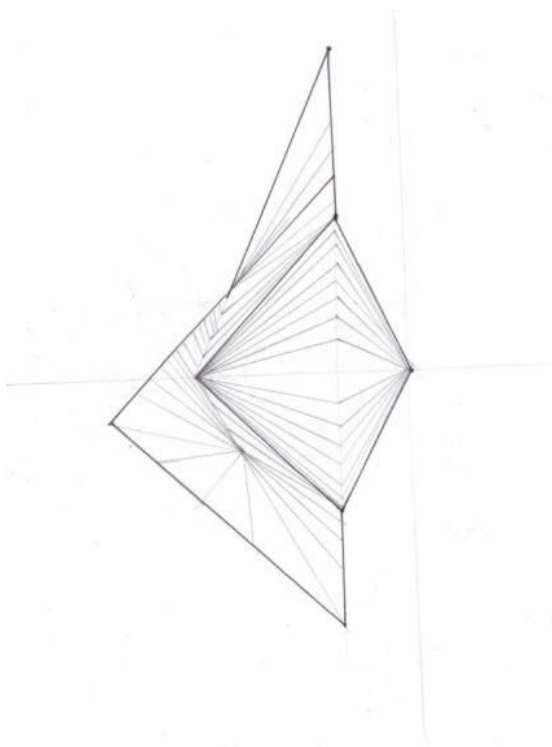
Seznam příloh

<u>Příloha č. I: První labyrint 1</u>	I
<u>Příloha č. II: Labyrint II</u>	I
<u>Příloha č. III: Labyrint III</u>	II
<u>Příloha č. IV: Labyrint IV</u>	II
<u>Příloha č. V: Labyrint V</u>	III
<u>Příloha č. VI: Maminka</u>	IV
<u>Příloha č. VII: Táta</u>	V
<u>Příloha č. VIII: Bratr</u>	VI
<u>Příloha č. IX: Míša</u>	VII
<u>Příloha č. X: Přítel</u>	VIII

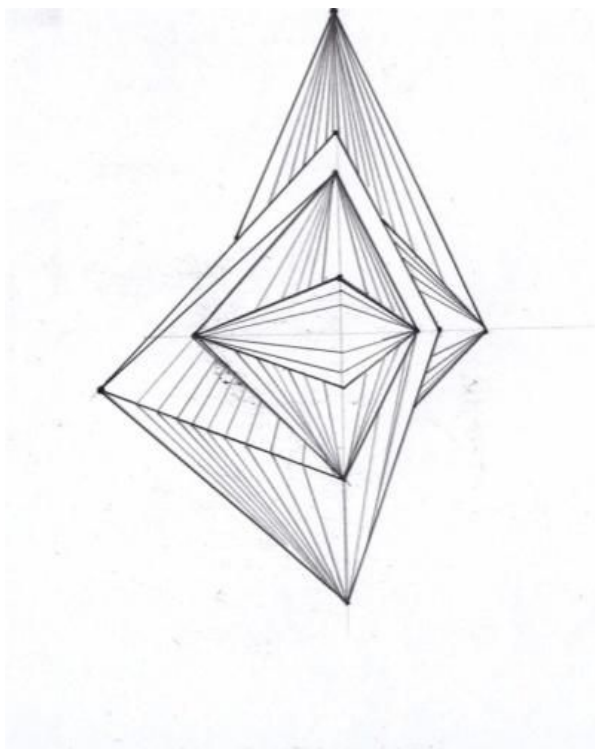
Příloha č. I: První labyrint 1

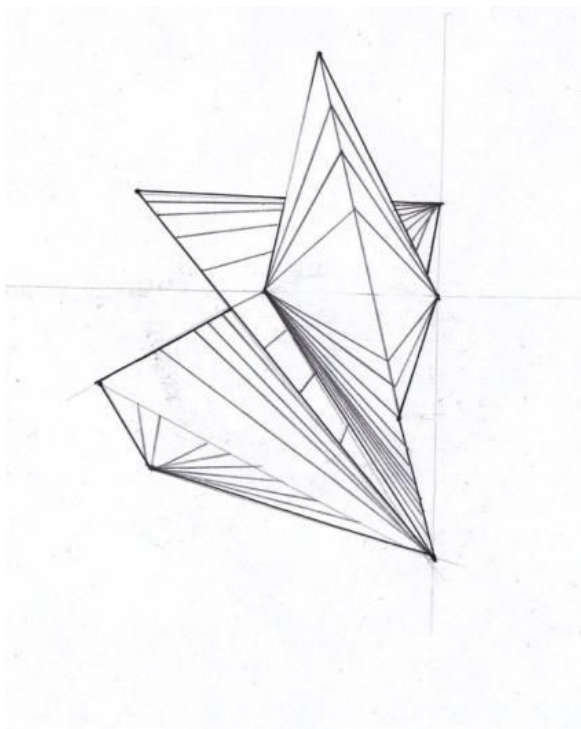
Příloha č. II: Labyrint II

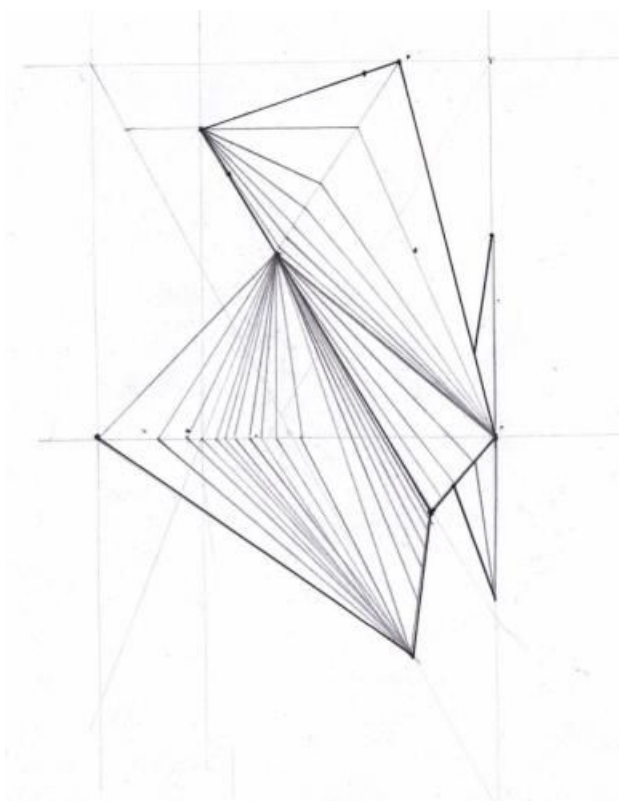
Příloha č. III: Labyrint III

Příloha č. IV: Labyrint IV

Příloha č. V: Labyrint V

Fotografie zhotovených prací

Příloha č. VI: Maminka

Příloha č. SEQ Příloha_č. * ROMAN VII: Táta

Příloha č. SEQ Příloha_č. * ROMAN VIII: Bratr

Příloha č. SEQ Příloha_č. * ROMAN IX: Míša

Příloha č. SEQ Příloha_č. * ROMAN X: Přítel

